

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Statutárního města Chomutova**, IČ: 00261891, se sídlem Zborovská 4602, 430 28, Chomutov, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 12. 2014, č. j. 34159/14/5000-10470-702394 a č. j. 34160/14/5000-10470-702394,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 18. 12. 2014, č. j. 34159/14/5000-10470-702394 a č. j. 34159/14/5000-10470-702394, **se pro nezákonnost zruší** a věc **se vrátí** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2014, č. j. 34159/14/5000-10470-702394, jímž byl v řízení o odvolání žalobce změněn platební výměr Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 5. 2014, č. j. 1372368/14/2500-04704-506165, tak, že v jeho výrokové části se text „*vyměřuje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daň“)* ve výši 23 400 Kč (slovy *dvacetřítisícčtyřista Kč*)“ mění na „*vyměřuje odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daň“)* ve výši 234 000 Kč

(slovy *dvěstětřicetčtyřitisíc Kč*)“, a ve zbytku zůstal výrok platebního výměru beze změny. Žalobce se současně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2014, č. j. 34160/14/5000-10470-702394, jímž byl v řízení o odvolání žalobce změněn platební výměr správce daně ze dne 12. 5. 2014, č. j. 1372373/14/2500-04704-506165, tak, že v jeho výrokové části se text „*vyměřuje odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daň“) ve výši 132 600 Kč (slovy jednostotřicetdvatisícešestset Kč)*“ mění na „*vyměřuje odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně (dále jen „daň“) ve výši 1 326 000 Kč (slovy jedenmiliontřistadvacetšesttisíc Kč)*“, a ve zbytku zůstal výrok platebního výměru beze změny. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce předeslal, že porušení rozpočtové kázně bylo konstatováno u dotace poskytnuté na zpracování Územního plánu města Chomutova s tím, že podle správce daně nepostupoval žalobce v souladu s § 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), když měl chybným postupem při hodnocení nabídek ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Nezákonnost napadených rozhodnutí spatřoval žalobce v nesprávném právním posouzení věci, porušení zásady legitimního očekávání a zásady správního trestání in dubio pro reo. Žalobce nesouhlasil s tím, že porušil zákon o veřejných zakázkách chybným postupem při hodnocení nabídek spočívajícím v chybně vypočítané odchylce termínu předání návrhu územního plánu zadavateli. Žalobce připomněl, že do hodnocení nabídek se dostaly dvě nabídky, a to uchazeče DHV CR, spol. s r. o., (dále jen „nabídka DHV“ nebo „uchazeč DHV“) a Ing. I. K. – AGORA STUDIO (dále jen „nabídka AGORA“ nebo „uchazeč AGORA“). V nabídce AGORA byl termín předání návrhu územního plánu stanoven datem 15. 7. 2011, zatímco v nabídce DHV byla uvedena lhůta v týdnech počínající dnem uzavření smlouvy. Aby byly obě nabídky srovnatelné, musela hodnotící komise tuto informaci převést na pevné datum, při jehož určení nemohla vycházet z předpokládaného data zahájení plnění podle zadávací dokumentace (1. 11. 2010), neboť jednání komise proběhlo dne 15. 11. 2010. Hodnotící komise vycházela ze skutečného data jednání a další nutné doby pro schválení rozhodnutí o přidělení zakázky a následné lhůty na podání námitek podle § 110 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách (15 dnů), proto stanovila pro výpočet dílčího kritéria jako termín zahájení plnění datum 1. 12. 2010, k němu přičetla dobu plnění v týdnech uvedenou v nabídce DHV a určila konečné datum odevzdání návrhu na 27. 7. 2011, tj. o čtyři dny dříve, než byl předpokládaný termín odevzdání (31. 7. 2011). Z tohoto důvodu byla v hodnotící tabulce zprávy o posouzení a hodnocení nabídek zapsána u nabídky DHV hodnota -4 a u nabídky AGORA hodnota -16 (termín odevzdání 15. 7. 2011 je o 16 dnů dříve než termín určený žalobcem 31. 7. 2011). Dále se již výpočty odvíjely podle standardních vzorců, které byly ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek popsány. Žalobce shrnul, že hodnotící komise postupovala objektivně a stanovení termínu předání návrhu územního plánu u uchazeče DHV proběhlo na základě logické úvahy. Pokud by hodnotící komise postupovala tak, jak doporučil správce daně v protokolu o seznámení žalobce s výsledkem kontrolního zjištění ze dne 21. 3. 2014 a počítala termín ukončení u nabídky DHV ode dne předpokládaného zahájení zakázky, poškodila by tím druhého uchazeče, který navrhl pevný termín dokončení zakázky bez ohledu na to, kdy bude započato s její realizací. Podle žalobce by hodnotící komise pochybila, kdyby termín u nabídky DHV počítala ode dne předpokládaného počátku plnění,

neboť již v době hodnocení bylo jasné, že v době 34 týdnů ode dne předpokládaného počátku plnění dílo dokončeno nebude.

Podle žalobce argument žalovaného, že hodnoticí komise uchazeči AGORA neoprávněně zkrátila lhůtu, kterou si stanovil k předložení územního plánu, vychází z chybného předpokladu, že by zadavatel byl oprávněn v případě vítězství tohoto uchazeče změnit ve smlouvě termín odevzdání návrhu územního plánu. Takový postup není podle žalobce možný, neboť zadavatel podle zákona nesmí připustit změnu smlouvy oproti nabídce. Datum uvedené ve smlouvě považoval žalobce za závazné po celou dobu trvání smluvního vztahu. Zdůraznil, že by bylo nesmyslné toto kritérium u uchazeče AGORA jakkoli přepočítávat, jak navrhl žalovaný. Žalobce shrnul, že neporušil část III. bod 2. podmínek rozhodnutí, neboť při zadání veřejné zakázky nepochybil, když si jeho hodnoticí komise s nelehkou situací poradila nejlepším možným způsobem. Doplnil, že jeho názor, že postup při zadání veřejné zakázky neodporoval zákonu o veřejných zakázkách, nepřímou podporou také Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který dne 6. 5. 2014 vydal oznámení, že neshledal důvody pro zahájení správního řízení z moci úřední na základě podnětu týkajícího se stejného pochybení, jaké žalobci vytýká žalovaný. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ovšem žádné pochybení nezjistil a jeho názor považuje žalobce za závazný, neboť tento úřad má přímo ze zákona oprávnění a povinnost vykonávat dohled nad postupy zadavatelů při zadávání veřejných zakázek, má k tomu dostatek odborně způsobilých zaměstnanců specializovaných na tuto problematiku a rovněž mnoho praktických zkušeností. Tím se podle žalobce liší od finančních úřadů, jejichž působnost je mnohem širší a jejichž odborná úroveň na tomto úseku pochopitelně nemůže být srovnatelná. Pokud se tedy Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zabýval stejným údajným pochybením žalobce a porušení zákona o veřejných zakázkách neshledal, žalobce označil za nepřipustné, aby správce daně rozhodl v rozporu s tímto právním názorem specializovaného úřadu. Takový postup je podle žalobce porušením zásady legitimního očekávání vyjádřené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že postupoval správně, ačkoli si je vědom toho, že jakékoli přepočítávání lhůt rozhodných pro hodnocení nabídky může být problematické. Podle žalobce by postup hodnoticí komise, který doporučil žalovaný, vedl k naprosto stejným důsledkům, tedy k závěru žalovaného, že žalobce porušil rozpočtovou kázeň, neboť poskytovatelům dotace k takovému rozhodnutí stačí sebemenší pochybnost o správnosti postupu příjemce. Žalobce zdůraznil, že jsou-li pochybnosti o tom, jaký měl být správný postup, nelze mu přičítat k tíži, že vybral takový, který podle jeho názoru nejlépe zachoval smysl hodnoticího kritéria, aniž by byl nespravedlivý k uchazečům. Žalobce k volbě tohoto postupu vedly logické důvody, a proto nelze hovořit o porušení zásady transparentnosti, rovného zacházení, ani o diskriminaci. Žalobce podotkl, že pro uložení sankce nepostačuje pouhá domněnka o porušení zákona, nýbrž správní orgán musí takové porušení jednoznačně prokázat. Jestliže žalovaný tvrdil, že měl být použit jiný postup, musí být tento postup možný a v souladu se zákonem, což postup navržený žalovaným není. V pochybnostech, které žalobce pokládal za evidentní, pak musí správní orgán rozhodnout ve prospěch účastníka řízení, nikoli v jeho neprospěch, jak to učinil žalovaný. Žalobce uzavřel, že napadenými rozhodnutími byl zkrácen na svých právech, když mu byla uložena sankce, která podstatně zasáhla do jeho majetkové sféry, ačkoli postupoval tak, jak považoval za správné, a dodržel

veškeré povinnosti stanovené zákonem o veřejných zakázkách i rozhodnutím o poskytnutí dotace. Dodal, že u obou napadených rozhodnutí chybí datum, kdy byla podepsána.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal celý průběh řízení a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nesprávným postupem při hodnocení nabídek nedodržel zásadu rovného zacházení, stanovil pro výpočet odchylky jiný termín, než termín uvedený v oznámení o zakázce, a tím ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky. Uchazeč AGORA uvedl termín předání návrhu územního plánu 15. 7. 2011, hodnotící komise však podle žalovaného při hodnocení kritéria č. 2 posunula termín pro zahájení zakázky na 1. 12. 2010, čímž tomuto uchazeči zkrátila lhůtu pro plnění, a neoprávněně tak zvýhodnila jeho nabídku oproti nabídce DHV. Žalobce podle žalovaného nepostupoval v souladu s § 6 zákona o veřejných zakázkách a nedodržel rozhodnutí o poskytnutí dotace, pokud jde o podmínky, na něž je poskytnutí dotace vázáno, uvedené v části III. bodu 2. Žalovaný upozornil na zásadu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, přičemž nesprávný postup žalobce označil za porušení zákazu diskriminace. Zdůraznil, že pokud žalobce stanovil v oznámení o zakázce termín zahájení 1. 11. 2010, byl povinen hodnotit nabídky obou uchazečů shodným způsobem a především odchylku v termínu předání návrhu územního plánu počítat od totožného data zahájení. Žalovaný připomněl, že za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá podle § 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zadavatel, tudíž nepřesné vymezení termínu zahájení plnění nemůže jít k tíži uchazeče, který nabídku v souladu s touto zadávací dokumentací zpracoval.

Podle žalovaného je třeba vzájemně odlišovat deliktní jednání, kdy může být soutěžiteli uložena sankce v podobě pokuty za porušení zákona o veřejných zakázkách, od následku v podobě vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně a případného penále, kdy je právní oporu pro vyměření odvodu nutno hledat nikoli v zákoně o veřejných zakázkách, nýbrž v zákoně č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“). Jde o dvě zcela samostatná řízení, mající svůj vlastní předmět, přičemž v případě odvodu za porušení rozpočtové kázně se ve své podstatě jedná o vrácení peněžních prostředků, na které podle soudní judikatury není nárok. Pokud by byl akceptován názor žalobce, že správce daně není nadán pravomocí zjišťovat v rámci kontroly dodržování rozpočtových pravidel také dodržování zákona o veřejných zakázkách, ledaže by takové porušení zjistil zároveň Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, nemohl by podle žalovaného správce daně řádně realizovat svou kontrolní činnost tak, jak vyžadují rozpočtová pravidla, neboť dodržování zákona o veřejných zakázkách je v mnoha případech jednou z povinností, jejíž porušení je podle rozpočtových pravidel sankcionováno odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalovaný poznamenal, že žalobce je podle § 2 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách veřejným zadavatelem, který je povinen se řídit ustanoveními tohoto zákona. Výdej peněžních prostředků státu dodavateli, jenž nebyl vybrán v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, naplňuje skutkovou podstatu neoprávněného použití těchto prostředků, která je definována v § 3 písm. e) rozpočtových pravidel a která porušením rozpočtové kázně ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Správci daně tak podle žalovaného vznikla povinnost vyměřit odvod do státního rozpočtu a do Národního fondu.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného podotkl, že nikdy nevyslovil názor, že správce daně není nadán pravomocí zjišťovat v rámci kontroly dodržování rozpočtových pravidel také dodržování zákona o veřejných zakázkách, ledaže by porušení tohoto zákona zároveň zjistil i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Žalobce pouze poukazoval na to, že od státní správy očekává jednotnou rozhodovací praxi a alespoň minimální míru právní jistoty spočívající v tom, že pokud jeden úřad neshledá určitý postup v rozporu se zákonem, neudělí za tentýž postup jiný úřad sankci, když jej oba posuzují optikou stejného zákona. Podle žalobce to platí zejména v případě, že prvním úřadem byl úřad zaměřený speciálně na kontrolu veřejných zakázek a druhý úřad se zakázkami zabývá pouze okrajově, tudíž by měl názor specializovaného úřadu zohlednit.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním námitkám.

Nejprve se soud zaměřil na námitku týkající se oznámení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6. 5. 2014, který neshledal důvody pro zahájení správního řízení ve věci porušení zákona o veřejných zakázkách. Soud uvádí, že nelze opomíjet rozdíl mezi řízením vedeným Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a řízením ve věci porušení rozpočtové kázně. Skutečnost, že zmíněný úřad neshledal důvod pro zahájení řízení o správním deliktu, ještě sama o sobě neznamená, že k porušení zákona o veřejných zakázkách nedošlo. Každý správní orgán může mít při posuzování závažnosti určitých právních jednání jiná měřítko, která v rámci své pravomoci (působnosti) užívá podle svého vlastního uvážení. Správce daně, ani žalovaný nejsou prostým sdělením (oznámením) Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, které ostatně ani nemá formu rozhodnutí správního orgánu, nijak vázání, tudíž jsou oprávněni si samostatně a nezávisle posoudit, zda k porušení zákona došlo, či nikoli. Vzhledem k tomu, že správce daně a žalovaný své závěry o porušení zákona o veřejných zakázkách dostatečně zdůvodnili, soud shledal, že se nedopustili žádného pochybení, pokud tyto skutečnosti vyhodnotili sami a odlišně od závěrů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Předmětná námitka proto není důvodná. Ze stejných důvodů vyhodnotil

soud jako nedůvodnou také námitku legitimního očekávání žalobce, že oba správní orgány (Úřad pro ochranu hospodářské soutěže i správce daně) posoudí jednání žalobce shodně, případně že správce daně bude respektovat závěry zmíněného úřadu, které ovšem nebyly vtěleny do rozhodnutí, nýbrž do pouhého oznámení, jež nemůže být pro správce daně ani pro žalovaného závazné.

Poté se soud zabýval námitkami proti závěrům žalovaného o porušení zákona o veřejných zakázkách. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že v zadávací dokumentaci byl uveden předpokládaný termín odevzdání návrhu včetně vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj 31. 7. 2011 a termín předpokládaného zahájení listopad 2010, resp. 1. 11. 2010, a ze zadávací dokumentace současně jednoznačně vyplývalo, že termín předání návrhu územního plánu byl hodnoticím kritériem č. 2. V nabídce AGORA byl stanoven konkrétní termín předání návrhu územního plánu na 15. 7. 2011, zatímco uchazeč DHV ve své nabídce uvedl, že návrh územního plánu předá do 34 týdnů od podpisu smlouvy o dílo. Hodnoticí komise provedla vyhodnocení obou uvedených nabídek dne 15. 11. 2010. Jádrem sporu naopak spočívalo ve způsobu vyhodnocení obou nabídek, pokud jde o kritérium č. 2, tj. termín předání návrhu územního plánu.

Především je třeba si uvědomit, že formulace podmínek zadávací dokumentace umožňovala uchazečům obě výše popsané možnosti, tj. jak stanovení termínu předání návrhu územního plánu konkrétním datem, tak i uplynutím určitého časového úseku od uchazečem zvoleného okamžiku. Obě nabídky tudíž vyhovely požadavkům zadávací dokumentace a s ohledem na odlišný způsob určení termínu předání návrhu územního plánu v každé z nabídek bylo pro správné vyhodnocení úspěšnosti uchazečů v rámci kritéria č. 2 nezbytné provést přepočty tak, aby bylo možné nabídky porovnat.

Za situace, kdy ani zadávací dokumentace, ani zákon o veřejných zakázkách neupravují konkrétní postup řešení takovýchto případů, byla hodnoticí komise v rámci výběru metody přepočtu limitována toliko obecnými zásadami upravenými v § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, tj. zásadou transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. K porušení těchto zásad při hodnocení nabídek hodnoticí komisí podle názoru soudu nedošlo.

Jak již bylo uvedeno, záleželo výhradně na uchazečích, jaký způsob stanovení termínu předání návrhu územního plánu zvolí, přičemž jejich volbu je třeba plně respektovat. Soud připomíná, že termín předání návrhu územního plánu není jen hodnoticím kritériem, nýbrž také součástí návrhu smlouvy, kterou později zadavatel s vybraným uchazečem uzavře (srov. § 82 odst. 2 větu druhou zákona o veřejných zakázkách). Podle § 82 odst. 7 písm. c) téhož zákona přitom platí, že „[z]adavatel nesmí umožnit podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy, kterou uzavřel s vybraným uchazečem. Za podstatnou se považuje taková změna, která by za použití v původním zadávacím řízení mohla ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.“ To znamená, že i při hodnocení nabídek je třeba striktně trvat na tom, co uchazeči ve svých nabídkách uvedli.

Pokud se uchazeč DHV rozhodl, že termín předání návrhu územního plánu neurčí konkrétním datem, nýbrž plovoucím způsobem kombinací lhůty (34 týdnů) a data jejího

počátku (od uzavření smlouvy), není s ohledem na výše uvedené možné, aby hodnotící komise kterýkoli z těchto parametrů měnila. Soud proto zásadně nesouhlasí s úvahou daňových orgánů, že se výpočet data předání návrhu územního plánu uchazečem DHV měl odvíjet od termínu předpokládaného zahájení 1. 11. 2010. Uchazeč DHV zvolil plovoucí způsob určení data předání návrhu územního plánu, který navázal na předem neznámý den podpisu smlouvy o dílo, nikoli na předem známý den předpokládaného zahájení (1. 11. 2010). Zvolit stanovení lhůty podle týdnů s počátkem v předem známý den by podle názoru soudu postrádalo smysl, neboť v takovém případě by bylo možné rovnou určit konkrétní datum. Názor prezentovaný daňovými orgány, že žalobce byl povinen odchylku v termínu předání návrhu územního plánu počítat od totožného data zahájení stanoveného v zadávací dokumentaci, tak nejen nepřipustně zasahuje do zcela autonomní volby uchazeče DHV, ale zároveň popírá logiku plovoucího stanovení termínu předání.

Naopak postup zvolený hodnotící komisí podle názoru soudu plně respektuje volbu jednotlivých uchazečů, pokud jde o způsob stanovení termínu předání návrhu územního plánu, a zároveň naprosto logicky vychází z příslušných ustanovení zákona o veřejných zakázkách upravujících postup při uzavírání smluv.

Podle § 82 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platí, že „[z]adavatel nesmí před uplynutím lhůty pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky podle § 110 odst. 4 uzavřít smlouvu s uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější podle § 81 (dále jen "vybraný uchazeč").“ Podle § 110 odst. 4 téhož zákona „[n]ámítka proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo proti rozhodnutí zadavatele o vyloučení z účasti v zadávacím řízení musí stěžovatel doručit zadavateli do 15 dnů a v případě zjednodušeného podlimitního řízení do 10 dnů ode dne doručení oznámení o výběru nejvhodnější nabídky veřejné zakázky podle § 81 nebo rozhodnutí o vyloučení z účasti v zadávacím řízení.“

V projednávané věci byla zakázka na službu s názvem Územní plán Chomutov zadána jako podlimitní veřejná zakázka vyhlášená v otevřeném řízení, což znamená, že lhůta pro podání námitek proti rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky činila 15 dnů a před jejím uplynutím nebyl zadavatel oprávněn uzavřít s vybraným uchazečem smlouvu. Vzhledem k tomu, že hodnotící komise vybrala vítěznou nabídku dne 15. 11. 2010, počala lhůta pro podání námitek plynout dne 16. 11. 2010 a uplynula dne 30. 11. 2010. V souladu s citovanými ustanoveními zákona o veřejných zakázkách tak žalobce mohl uzavřít smlouvu s vybraným uchazečem nejdříve dne 1. 12. 2010 a podle § 82 odst. 2 věty první téhož zákona měl na uzavření smlouvy patnáct dnů.

Pokud tedy hodnotící komise v případě uchazeče DHV při stanovení data předání návrhu územního plánu vycházela z toho, že smlouva mohla být uzavřena nejdříve dne 1. 12. 2010, postupovala naprosto správně a v intencích zákona o veřejných zakázkách. V nabídce DHV uvedená lhůta 34 týdnů od podpisu smlouvy o dílo by tak uplynula dne 27. 7. 2011, což je čtyři dny před termínem předpokládaného odevzdání návrhu uvedeným v zadávací dokumentaci (31. 7. 2011). Přepočtený hodnocení nabídek a jeho výsledek.

Směrem k žalovanému považuje soud za potřebné připomenout, že lhůta pro doručení nabídek uplynula dne 25. 10. 2010 v 16:00 hodin a k otevírání obálek mělo podle zadávací dokumentace dojít dne 26. 10. 2010 v 10:00 hodin. Podle názoru soudu muselo být oběma uchazečům již jen z těchto časových údajů zcela zřejmé, že s ohledem na nutnost vyhodnocení nabídek, vypracování rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky a jeho doručení uchazečům, patnáctidenní lhůta pro podání námitek a následnou patnáctidenní lhůta pro uzavření smlouvy je předpokládaný termín zahájení (1. 11. 2010) naprosto nereálný. Podle názoru soudu je tak vyloučeno, aby kterýkoli z uchazečů s tímto termínem fixně počítal při určování data předání návrhu územního plánu, a proto současně není správné z tohoto termínu vycházet při hodnocení nabídek. Nadto by si žalovaný měl uvědomit, že oba uchazeči měli při formulaci svých nabídek stejné možnosti a uchazeči DHV nic nebránilo v tom, aby v nabídce uvedl také konkrétní datum namísto lhůty.

Lze tedy shrnout, že se žalobce nedopustil žalovaným vytýkaného porušení zákona o veřejných zakázkách, když naopak při hodnocení nabídek postupoval naprosto logicky a plně v souladu s tímto zákonem.

Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel „[p]orušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.“ Za neoprávněné použití peněžních prostředků se přitom podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel považuje „... jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.“

Za situace, kdy žalobce neporušil žalovaným popsanou povinnost stanovenou právním předpisem, soud konstatuje, že nedošlo ani k porušení rozpočtové kázně a nenastal žalovaným tvrzený důvod k předepsání odvodu za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu nebo do Národního fondu.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že obě napadená rozhodnutí žalovaného vycházejí z nesprávného právního posouzení věci, a tudíž jsou nezákonná. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil, jak ostatně navrhoval i samotný žalobce. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 6.000 Kč, která odpovídá zaplacenému soudnímu poplatku. Jiné náklady procesně úspěšný žalobce nahradit nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. července 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová